

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :

நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:)

(மலர்-355)

Nov (1) / 2021



நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:
திருவே தஞ்சம்
திருவரங்களே தஞ்சம்
தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:

உட்பொதிவு

1. லக்ஷ்மீ தந்திரம்	3
2. ஸங்கல்ப ஸூர்யோதயம்	5
3. தத்வ த்ரயம்.....	7
4. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....	15
5. ஸ்தோத்ர ரத்னம் (பெரியவாச்சான்பிள்ளை வ்யாக்யானம்).....	23

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபாஞ்சராத்திர ஆகம நூலான

லக்ஷ்மீ தந்திரம்

(பகுதி – 175)

45. ந்யஸ்த அங்கச்சக்ர முத்ராபிர்வஹ்நி ப்ராகாரமத்யக:

ஸஹஸ்ரார மஹாசக்ரமயுதாக்நிசயோத்கடம்

46. ஷடத்வமயம் உத்ப்ராந்தம் த்யாயேந் மச்சக்தி ஜ்ரும்பிதம்

அக்ஷஸ்தம் பரமாத்மாநம் நாராயணம் அநாமயம்

47. சக்ரரூபிணம் ஈசாநம் த்யாயேத் குங்கும ஸம்நிபம்

பீதாம்பரதரம் திவ்யம் முக்தாலங்கார பண்டிதம்

பொருள் – சக்ரமுத்ரையுடன் கூடிய அங்கந்யாஸம் செய்த உபாஸகன் ஒருவன், அக்னியுடன் கூடிய புனிதமான இடத்தில், ஆயிரம் ஆரங்கள் கொண்ட சக்கரத்தை த்யானிக்கவேண்டும். அந்தச் சக்கரமானது, பல ஆயிரக்கணக்கான அக்னியின் ப்ரகாசம் கொண்டதாக உள்ளது. ஸ்ருஷ்டியின் ஆறு நிலைகளையும் வ்யாபித்துள்ளது. எல்லையற்றதான அந்தச் சக்கரம், எனது சக்தியிலிருந்து விரிவதாக உள்ளது. அதன் அச்சப்பகுதியில், தோஷங்கள் ஏதும் அற்றவனும், பரமாத்மாவும் ஆகிய நாராயணன் உள்ளான். அவனையே அந்தச் சக்ரரூபத்தின் ஈசனாகக் கொள்ளவேண்டும். அவன் குங்குமக் குழம்பு நிறத்தில், பட்டுப் பீதாம்பரம் உடுத்தி, திவ்யமாக, முத்து ஆபரணங்களை அணிந்தவனாக உள்ளான்.

48. ஏநம் அஷ்டபுஜம் த்யாயேந் மஹாவ்யஸந ஸம்ப்லவே

உத்யஜ்ஜாநும் அநேகாஸ்த்ரம் ஸ்திதம் பரமசோபநம்

பொருள் – மிகுந்த ஆபத்தான நேரத்தில், அவன் எட்டுத் திருக்கரங்கள் மற்றும் திருவடிகளுடன் கூடியவனாக, திருக்கரங்களை உயர்த்தி நிற்பவனாக, பலவிதமான ஆயுதங்கள் தரித்தவனாக, மிகவும் அழகானவனாக இருப்பதை த்யானிக்கவேண்டும்.

49. சக்ரம் முஸலமுத்தாமம் அங்குசம் ஸரஸீருஹம்

யாய்வே கரசதுஷ்கே அத வாமே புஜசதுஷ்டயே

50. சங்கம் பாணயுதம் சாபம் பாசம் குர்வீம் கதாம் அபி

ததாநம் தக்ஷிணம் திவ்யம் தம்ஷ்ட்ராபாஸ்வரிதாநநம்

பொருள் – தனது வலப்புற நான்கு திருக்கரங்களில் சக்கரம், சக்தி கொண்ட முஸலம், அங்குசம் மற்றும் தாமரை கொண்டவனாக உள்ளான். தனது இடப்புற நான்கு திருக்கரங்களில் சங்கு, வில் அம்பு, பாசக்கயிறு மற்றும் வலிமையான கதை கொண்டவனாக உள்ளான். திவ்யமான திருமுகமானது, பற்களின் ஒளி மற்றும் கருணையுடன் கூடிய திருக்கண்களால் அழகான உள்ளது.

51. பிங்காஷ்டம் பிங்ககேசாடயம் ஜ்வாலாமாலா பரிஷ்க்ருதம்

அத ஷோடச ஹஸ்தம் ச த்யாயேத் ஏவம் ஸுதர்சநம்

பொருள் – அடர்த்தியான திருக்கேசம் கொண்ட அவனைச் சுற்றி அக்னியானது மாலை போன்று அமைந்துள்ளது. இப்படியாக பதினாறு திருக்கரங்களுடன் கூடிய ஸுதர்சனத்தை மட்டுமே த்யானிக்கவேண்டும்.

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்ரீகமலவல்லி நாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த

ஸங்கல்ப ஸூர்யோதயம்

(பகுதி - 42)

[ஸுமதி] அனைத்தும் அறிந்தவரே! ஜீவாத்மா என்பவன் தனது இயல்பாகவே எப்போதும் உள்ளவனாக, தோஷங்கள் அற்றவனாக, ஆனந்தம் நிறைந்தவனாக, அமைதி நிறைந்தவனாக, தானாகவே தன்னை வெளிப்படுத்தவல்லவனாக, அனைவருக்கும் இனிமையானவனாக உள்ளவன் ஆவான். இப்படிப்பட்ட அவன் மஹாமோகனால், கர்வம் மற்றும் வெறுப்பு என்பது போன்ற தீயவர்கள் மூலமாக, எந்தவிதமான இடையூறும் இல்லாமல் உள்ள அஹங்காரம் என்னும் காற்றால் கிளர்ந்து எழுகின்ற வினை என்னும் அலைகள் ஓங்குவதால் பயங்கரமாக உள்ள துன்பம் என்ற ஸமுத்ரத்தில் எவ்வாறு தள்ளப்பட்டான்?

[அரசன்] அன்பானவளே! அனைத்தையும் நுட்பமாகக் காண்பவளே! நாம் நேரடியாகக் காண்பதை எவ்விதம் நிராகரிக்க இயலும்? வேதங்கள் கூறுவதை நம்பாமல் இருக்க முடியுமா? நீயே காண்பாயாக.

66. ஸ்வத: ப்ராப்தம் ரூபம் யத் இஹ கில பாவேஷு

தத் அபி த்யஜந்தஸ்தே த்ருஷ்டா நியதிகடித: உபாதி வசத:

ப்ரக்ருத்யா திஷ்டந்தி ஹி உபாதி விகமே தே ச

ஸதஸாவநாதி: ஸம்ஸார: புருஷமுபருந்தே கலாதி ச

பொருள் - (விவேகன் கூறுதல்) ஒவ்வொரு வஸ்துவும், தனது இயல்பான தன்மையைக் கூட, விதி மூலமாக உண்டாகின்ற சேர்க்கை (உபாதி) காரணமாகக் கைவிடுகின்றன. அந்த உபாதியானது மறைந்தவுடன், அவை தங்கள் இயல்பான நிலைக்கு மீண்டும் திரும்புகின்றன. இதனைப் போன்றே, புருஷனாகிய ஜீவாத்மா,

எல்லையற்ற காலமாக உபாதியுடன் கூடியவனாக இருந்து, ஒளி வீசாமல் உள்ளான். தகுந்த வழியால், அந்த உபாதி விலகும்.

தூப்புல்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி பிள்ளைலோகாசார்யர் அருளிச் செய்த

தத்வ த்ரயம்

இதற்கு ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
(பகுதி – 53)

வ்யாக்யானம் – “ப்ரக்ருதம் புருஷஞ்சைவ ப்ரவிச்யாத்மேச்சயா ஹரி:,
க்ஷோபயாமாஸ ஸம்ப்ராப்தே ஸர்க்ககாலே வ்யயாவயயெள”, “காலே சம்ஸதி
யோக்யதாம் சிதசிதோரந் யோந்யமாலிங்கதோ பூதாஹங்க்ருதி புத்திபஞ்சகரணீ
ஸ்வாந்த ப்ரவ்ருத்தீந்த்ரியை:, அண்டாநாவரணைஸ் ஸஹஸ்ரமகரோத்”
என்கிறபடியே ஜகத்ஸ்ருஷ்டி பண்ணுகிறபோது அக்காலம் வருமளவும் பார்த்துக்
கொண்டிருந்திறே ஸ்ருஷ்டித்தது. இதுதான் ஸ்த்தித்யாதிகளுக்குமொக்குமிறே.
இப்படி, கால ப்ரதாநமாக ஸர்வேச்வரன் நிர்வஹித்தருளுகையாலே,
இவ்விபூதியில் ஸகல பதார்த்தமும் காலக்ருத பரிணாமமா யிருக்கும்.
இவற்றினுடைய பரிணாமங்களுக்கு காலம் ஹேதுவென்னுமிடம், இதினுடைய
அந்வய வ்யதிரேகங்களாலே லௌகிக பதார்த்தங்களிலே காணலாமிறே.
ஆகையால், காலத்தினுடைய ப்ரக்ருதி ப்ராக்ருத பரிணாம ஹேதுத்வம்,
ஆகமத்தாலும் ப்ரத்யக்ஷத்தாலும் ஸித்தம்.

விளக்கம் – ஸ்ரீவிபு. (1-2-35) – ப்ரக்ருதம் புருஷம் ச ஏவ ப்ரவிச்யாத்மேச்சயா ஹரி:
க்ஷோபயாமாஸ ஸம்ப்ராப்தே ஸர்க்ககாலே வ்யயாவயயெள – ஸ்ருஷ்டி காலம்
வந்தவுடன், மாற்றம் அடைந்தும் மாற்றம் அடையாமலும் உள்ள ப்ரக்ருதி மற்றும்
புருஷன் என்ற ஆத்மா ஆகியவற்றில் ஸ்ரீஹரி உட்புகுந்து, தனது ஸங்கல்பத்தால்
கலக்கினான் - என்றும், ஸ்ரீகுணரத்னகோசம் (19) – காலே சம்ஸதி யோக்யதாம்
சித் அசிதோ: அந்யோந்யம் ஆலிங்கதோ: பூத அஹங்க்ருதி புத்தி பஞ்சகரணீ
ஸ்வாந்த ப்ரவ்ருத்தி இந்த்ரியை: அண்டாந் ஆவரணை: ஸஹஸ்ரம் அகரோத் தாந்
பூர்புவஸ் ஸ்வர்வத: ஸ்ரீரங்கேச்வரதேவி தே விஹ்ருதயே ஸங்கல்பமாந: ப்ரிய: -
ஸ்ரீரங்கநாதனின் நாயகியே! தாயே! ப்ரளயம் முடிந்த பின்னர், பல வகையான

சேதனங்களும் அசேதனங்களும் ஒன்றுடன் ஒன்று, வேறுபாடு காண இயலாமல் கலந்து நின்றன. அப்போது மீண்டும் ஸ்ருஷ்டியைத் தொடங்கும் காலம் வந்தது. உடனே உனது ப்ரியமானவனான அழகியமணவாளன், அனைத்தையும் மீண்டும் படைக்க உறுதி பூண்டான். எதற்கு? உன்னை மகிழ்விக்க அன்றோ? அப்போது அவன் பஞ்சபூதங்கள், அஹங்காரம், மஹத், ஞான இந்த்ரியங்கள் ஐந்து, மனம், கர்ம இந்த்ரியங்கள் ஐந்து ஆகியவற்றைப் படைத்தான். இவற்றுடன் ஏழு சுற்றுக்களையும் படைத்தான். அதன் பின்னர் பூலோகம், புவர்லோகம், ஸ்வர்கலோகம் ஆகியவற்றைப் படைத்தான். மேலும் பல அண்டங்களையும் படைத்தான் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, இந்த ஜகத்தை ஸ்ருஷ்டி செய்யும் ஸர்வேச்வரன், அவ்விதம் ஸ்ருஷ்டிக்கும் காலம் வரும்வரை பார்த்துக் கொண்டிருந்தான், அதன் பின்னர் ஸ்ருஷ்டித்தான். இந்தக் கருத்தானது, இருப்பு போன்றவற்றுக்கும் பொருந்தும். இவ்விதம் காலத்தை முக்கியமான தத்வமாகக் கொண்டு ஸர்வேச்வரன் அனைத்தையும் நிர்வகித்து அருள்வதால், இந்த லீலாவிபூதியில் உள்ள அனைத்து வஸ்துக்களும் காலத்தால் மாற்றம் அடைவதாக இருக்கும். இவற்றின் மாற்றங்களுக்குக் காலமானது காரணமாக உள்ளது என்ற கருத்தானது, இதன் உடன்பாடு மற்றும் எதிர்மறை மூலமாக, அனைத்து வஸ்துக்களிலும் காணலாம் அல்லவோ? எனவே காலத்தின் ப்ரக்ருதியாகிய மூலப்பகுதியும், ப்ராக்ருதம் என்பதான மஹத் தத்வம் போன்ற தத்வங்களுடைய மாற்றங்களுக்குக் காரணமாக உள்ளது என்னும் கருத்தானது, வேதங்களாலும் நேரடியாக அறிதல் மூலமும் தெளிவாகிறது.

வ்யாக்யானம் – அநந்தரம், கீழ்ச்சொன்னதுக்கு உபயோகியான இதின் பரிணாம விசேஷத்தைச் சொல்லுகிறது. (கலாகாஷ்ட்டாதி ரூபேண பரிணமிக்கக் கடவதாய்) “காஷ்ட்டா பஞ்சதச க்யாதா நிமேஷா முநிஸத்தம, காஷ்ட்டா த்ரிம்சத் கலா த்ரிம்சத் கலா மௌஹூர்த்தி கோ விதி:, தாவத் ஸங்க்யைரஹோராத்ரம் முஹூர்த்தைர் மாநுஷம் ஸ்ம்ருதம்; அஹோராத்ராணி தாவந்தி மாஸ பக்ஷ த்வயாத்மக:; தைஷ்ட்டபிரயநம் வர்ஷம் த்வேயநே தக்ஷிணோத்தரே; அயநம் தக்ஷிணம் ராத்ரி தேவாநாமுத்தரம் திநம்; திவ்யைர் வர்ஷ ஸஹஸ்ரைஸ்து க்ருத த்ரேதாதி ஸம்ஜ்ஞிதம்; சதுர்யுகம் த்வாதசபிஸ் தத் விபாகம் நிபோதமே சத்வாரி த்ரீணி த்வேசைகம் க்ருதாதிஷு யதாக்ரமம்; திவ்யாப்தாநாம் ஸஹஸ்ராணி

யுகேஷ்வாஹு: புராவித:; தத் ப்ரமாணைச்சதைஸ் ஸந்த்யா பூர்வா தத்ராபிதீயதே; ஸந்த்யாம்சகச்ச தத் துல்யோ யுகஸ்யாநந்தரோ ஹி ஸ:; ஸந்த்யா ஸந்த்யாமசயோரந்தர்ய: காலோ முநிஸத்தம; யுகாக்யஸ் ஸ து விஜ்ஞேய: க்ருத த்ரேதாதி ஸம்ஜ்ஞித:” என்று தொடங்கி, “ஏவந்து ப்ரஹ்மணோ வர்ஷமேவம் வர்ஷசதந்து தத், சதம் ஹி தஸ்ய வர்ஷாணாம் பரமாயுர் மஹாத்மந:” என்னுமதளவாக காலத்தினுடைய பரிணாம விசேஷம் ஸ்ரீபராசரபகவானாலே கதிதமாயிற்று.

விளக்கம் – அடுத்து இதுவரை கூறப்பட்டவற்றுக்குப் பயனாக உள்ள காலத்தின் சிறப்பு குறித்துக் கூறப்படுகிறது. (கலாகாஷ்ட்டாதி ரூபேண பரிணமிக்கக் கடவதாம்) - ஸ்ரீவிபு. (1-3) - காஷ்ட்டா பஞ்சதச க்யாதா நிமேஷா முநிஸத்தம, காஷ்ட்டா த்ரிம்சத் கலா த்ரிம்சத் கலா மௌஹூர்த்தி கோ விதி:; தாவத் ஸங்க்யரஹோராத்ரம் முஹூர்த்தைர் மாநுஷம் ஸ்ம்ருதம்; அஹோராத்ராணி தாவந்தி மாஸ பக்ஷ த்வயாத்மக:; தைஷ்ஷட்பிரயநம் வர்ஷம் த்வேயநே தக்ஷிணோத்தரே; அயநம் தக்ஷிணம் ராத்ரி தேவாநாமுத்தரம் திநம்; திவ்யைர் வர்ஷ ஸஹஸ்ரைஸ்து க்ருத த்ரேதாதி ஸம்ஜ்ஞிதம்; சதுர்யுகம் த்வாதசபிஸ் தத் விபாகம் நிபோதமே சத்வாரி த்ரீணி த்வேசைகம் க்ருதாதிஷு யதாக்ரமம்; திவ்யாப்தாநாம் ஸஹஸ்ராணி யுகேஷ்வாஹு: புராவித:; தத் ப்ரமாணைச்சதைஸ் ஸந்த்யா பூர்வா தத்ராபிதீயதே; ஸந்த்யாம்சகச்ச தத் துல்யோ யுகஸ்யாநந்தரோ ஹி ஸ:; ஸந்த்யா ஸந்த்யாமசயோரந்தர்ய: காலோ முநிஸத்தம; யுகாக்யஸ் ஸ து விஜ்ஞேய: க்ருத த்ரேதாதி ஸம்ஜ்ஞித: - முனிவர்களில் சிறந்தவரே! பதினைந்து நிமேஷங்கள் கொண்டது ஒரு காஷ்டை ஆகும். முப்பது காஷ்டைகள் கொண்டது ஒரு கலையாகும். முப்பது கலைகள் கொண்டது ஒரு முகூர்த்தம் ஆகும். இப்படிப்பட்ட முகூர்த்தங்கள் மூலம், பகல் மற்றும் இரவு என்பதாகிய ஒரு மனித நாள் உள்ளது. பகல் மற்றும் இரவு என்னும் முப்பது நாட்கள் கொண்டதாக, இரண்டு பக்ஷங்கள் கொண்ட ஒரு மாதம் உள்ளது. இப்படிப்பட்ட ஆறு மாதங்கள் கொண்டதாக உள்ள இரண்டு அயனங்களுடன் கூடிய வருடம் உள்ளது. தேவர்களுக்கு உத்தராயணம் என்பது பகல், தக்ஷிணாயணம் என்பது இரவு ஆகும். இந்த இரண்டும் சேர்ந்து தேவர்களுக்கு ஒருநாள் ஆகிறது. பன்னிரண்டு ஆயிரம் தேவ வருடங்கள் கொண்டதாகவும், க்ருத த்ரேதா த்வாபர கலி என்பதான

பெயர்கள் கொண்டதாகவும் நான்கு யுகங்கள் உள்ளன. நான்கு யுகங்கள் குறித்துக் கூறுகிறேன். க்ருதயுகம் போன்றவற்றில் தேவ வருடங்கள் முறையே நான்கு, மூன்று, இரண்டு மற்றும் ஒன்று என உள்ளதாக அறிஞர்கள் கூறுகிறார்கள். யுகங்களில் ஒவ்வொரு யுகத்தின் முந்தினது, நூறான அளவைக் கொண்டதாக உள்ளது. யுகத்தின் பின்னே வருகின்ற ஸந்தியானது, முன்பு கூறப்பட்ட எண்ணிக்கைகளுடன் சமமாக உள்ளது. பிற்சந்தி மற்றும் முற்சந்தி ஆகியவற்றின் சமமான காலம் எதுவோ, அதுவே “க்ருத, த்ரேதா, த்வாபர, கலி” என்பதான பெயர் கொண்ட யுகங்களாகக் கூறப்படுகிறது - என்று தொடங்கி, ஸ்ரீவிபு - ஏவந்து ப்ரஹ்மணோ வர்ஷமேவம் வர்ஷசதந்து தத், சதம் ஹி தஸ்ய வர்ஷாணாம் பரமாயுர் மஹாத்மந: - இப்படியாக உள்ள நான்முகனுடைய ஒரு வருடம் உள்ளது. இவ்விதமாக நான்முகனுக்கு நூறு வருடங்கள் உள்ளன. இதுவே நான்முகனுடைய ஆயுள் காலம் ஆகும் - என்று காலத்தின் மாற்றங்களின் சிறப்பானது ஸ்ரீபராசரபகவானால் கூறப்பட்டது.

வ்யாக்யானம் - இது தன்னை நடுவில் திருவீதிப்பிள்ளைபட்டர், “நிமேஷம் பதினைந்து கொண்டது காஷ்டை. காஷ்டை முப்பது கொண்டது கலை. கலை முப்பது கொண்டது முஹூர்த்தம். முஹூர்த்தம் முப்பது கொண்டது திவஸம். திவஸம் முப்பது கொண்டது பக்ஷ த்வய ரூபமான மாஸம். மாஸமிரண்டு கொண்டது ருது. ருது மூன்று கொண்டது அயநம். அயநமிரண்டு கொண்டது ஸம்வத்ஸரம். இப்படி மாநுஷ ஸம்வத்ஸரம் முந்நூற் றறுபது கொண்டது ஒரு தேவ ஸம்வத்ஸரம். தேவ ஸம்வத்ஸரம் பன்னீராயிரங் கொண்டது சதுர்யுகம். அதில் க்ருதயுகம் நாலாயிரம், த்ரேதை மூவாயிரம், த்வாபரம் இரண்டாயிரம், கலியுகம் ஆயிரம். க்ருதயுகத்துக்கு பூர்வஸந்த்யை நானூறு, அபரஸந்த்யை நானூறு. த்ரேதைக்கு பூர்வஸந்த்யை முந்நூறு, அபர ஸந்த்யை முந்நூறு. த்வாபரத்துக்கு பூர்வஸந்த்யை இருநூறு, அபரஸந்த்யையிருநூறு. கலியுகத்துக்கு பூர்வஸந்த்யை நூறு, அபரஸந்த்யை நூறு. இப்படி எழுபத்தொன்று சென்ற சதுர்யுகம் ஒரு மந்வந்தரம். இப்படி பதினாலு மந்வந்தரம் ஆயிரம் சதுர்யுகம். இது ப்ரஹ்மாவுக்கு ஒரு பகல். ராத்ரியும் இத்தோடே ஸமமாயிருக்கும். இப்படி, அஹோராத்தரங்களும் மாஸ ஸம்வத்ஸரங்களுமாகப் பெருக்கி, சதாந்தமாக பரிகணிதமான ப்ரஹ்ம

ஆயுஸ்ஸுக்கு பரமென்று பேராம்” என்று ஸுவ்யக்தமாக அருளிச்செய்தார். ஆக காலத்தினுடைய கலா காஷ்ட்டாதி ரூப பரிணாம ப்ரகாரம் சொல்லப்பட்டது.

விளக்கம் – இதனையே நடுவில்திருவீதிப்பிள்ளைப்பட்டர், “பதினைந்து நிமேஷங்கள் கொண்டது ஒரு காஷ்டை ஆகும். முப்பது காஷ்டைகள் கொண்டது ஒரு கலை ஆகும். முப்பது கலைகள் கொண்டது ஒரு முஹூர்த்தம் ஆகும். முப்பது முஹூர்த்தங்கள் கொண்டது ஒரு நாள் ஆகும். முப்பது நாள்கள் கொண்டது, இரண்டு பக்ஷங்களை உள்ளடக்கிய வடிவான ஒரு மாதம் ஆகும். இரண்டு மாதங்கள் கொண்டது ஒரு ருது ஆகும். மூன்று ருதுக்கள் கொண்டது ஒரு அயநம் ஆகும். இரண்டு அயநங்கள் கொண்டது ஒரு வருடம் ஆகும். இப்படி உள்ள முந்நூற்று அறுபது மனித வருடங்கள் கொண்டதாக ஒரு தேவ வருடம் உள்ளது. பன்னீராயிரம் தேவ வருடங்கள் கொண்டது ஒரு சதுர்யுகம் ஆகும். ஒரு சதுர்யுகத்தி, நாலாயிரம் க்ருதயுகங்கள், மூவாயிரம் த்ரேதா யுகங்கள், இரண்டாயிரம் த்வாபர யுகங்கள் மற்றும் ஆயிரம் கலியுகங்கள் உள்ளன. க்ருதயுகத்துக்கு பூர்வஸந்த்யை நானூறு, அபரஸந்த்யை நானூறு ஆகும் த்ரேதா யுகத்திற்கு பூர்வஸந்த்யை முந்நூறு, அபர ஸந்த்யை முந்நூறு ஆகும். த்வாபர யுகத்துக்கு பூர்வஸந்த்யை இருநூறு, அபரஸந்த்யை இருநூறு ஆகும். கலியுகத்துக்கு பூர்வஸந்த்யை நூறு, அபரஸந்த்யை நூறு ஆகும். இவ்விதம் எழுபத்தொன்று சதுர்யுகங்கள் கொண்டது ஒரு மந்வந்தரம் ஆகும். இவ்விதம் பதினான்கு மந்வந்தரங்கள் கொண்டதாக ஆயிரம் சதுர்யுகம் உள்ளது. இது நான்முகனுக்கு ஒரு பகல் ஆகும். அவனுடைய ஒரு இரவும் இதே போன்று ஆகும். இப்படி, அஹோராத்திரங்களும் மாத வருடங்களுமாகப் பெருக்கி, வருகின்ற நான்முகனுடைய ஆயுள் காலத்திற்கு பரம் என்று பெயர்”, என்று அருளிச்செய்தார்.

வ்யாக்யானம் - (நித்யமாய்) இவ்விடத்தில் நித்யத்வமாவது, “அநாதிர் பகவாந் காலோ நாந்தோஸ்ய த்விஜ வித்யதே” என்கிறபடியே ஆதி அந்தரஹிதமாகை.

விளக்கம் – (நித்யமாய்) - இங்கு “நித்யம்” என்பது, ஸ்ரீவிபு. (1-2-20) - அநாதிர் பகவாந் காலோ நாந்தோஸ்ய த்விஜ வித்யதே - காலமானது மிகவும்

பழமையானதாகவே உள்ளது, இதற்கு இறுதியும் இல்லை - என்பதாக, தொடக்கம் மற்றும் முடிவு இன்றி உள்ளதைக் குறிப்பதாகும்.

வ்யாக்யானம் - (ஈசுவரனுக்கு க்ரீடாபரிகரமாய்) அதாவது நிகில ஜகதுதய விபவ லய லீலனான ஸர்வேசுவரனுக்கு தத்தல்லீலோலாப கரணமாகை. ப்ரக்ருதி புருஷ காலங்கள் மூன்றும் லீலோப கரணமாயிறே இருப்பது. அதில், ப்ரக்ருதி புருஷர்கள் ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளுக்கு கர்மீபவித்து லீலோப கரணமாவர்கள். இது, ஸஹகாரித்வேந லீலோப கரணமாயிருக்கும்; ஈசுவரன் ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளை நிர்வஹிக்குமிடத்தில், ஸத்ய ஸங்கல்பனான தான் அடியில் பண்ணி வைத்த காலநியமம் தப்பாதபடி அவ்வவ காலா கமநம் பார்த்திருந்தே நிர்வஹிக்கையாலே இதுதன்னை நிமேஷ காஷ்டடாதி ரூபேண பரிணமிப்பிக்கையாலே, இதுதான் ஸ்ருஷ்டி விஷயமுமாயிறே இருப்பது. ஆக இப்படிகளாலே, ஈசுவரனுக்கு க்ரீடா பரிகரமாயிருக்கும். இத்தை க்ரீடா பரிகரமென்றே சொல்லுகையாலே, கால க்ருத பரிணாமமேயாய்ச் செல்லுகிற லீலாவியூதியிலே இதுக்கு விநியோகம். “ந காலஸ் தத்ர வை ப்ரபு:” என்கிற போகவியூதியில் இது கொண்டு அபேசைஷயில்லை என்றதாயிற்று.

விளக்கம் - (ஈசுவரனுக்கு க்ரீடாபரிகரமாய்) - அதாவது, அனைத்து ஜகத்தின் ஸ்ருஷ்டி, காத்தல் மற்றும் அழித்தல் ஆகியவற்றை லீலையாகக் கொள்ளும் ஸர்வேசுவரனுக்கு, காலமானது, அத்தகைய லீலைக்கு ஏற்ற கருவியாக உள்ளது, ப்ரக்ருதி, புருஷன் மற்றும் காலம் ஆகிய மூன்றுமே, லீலைக்கு ஏற்ற கருவிகளாக உள்ளன அல்லவோ? இவற்றில், ப்ரக்ருதி மற்றும் ஜீவாத்மா ஆகியவர்கள், ஜீவாத்மாவின் கர்மங்களுக்கு ஏற்ப விளையாட்டுக் கருவியாக உள்ளனர். ஸர்வேசுவரன், ஸ்ருஷ்டி முதலானவற்றை நிர்வாகம் செய்யும்போது, ஸத்யஸங்கல்பனாக உள்ள தான், தொடக்கத்தில் ஏற்படுத்திய கால நியமம் மாறி விடாதபடி, அந்தந்த காலம் வரும்வரை பார்த்து நின்று, நிர்வாகம் செய்கிறான். மேலும் இதனை, நிமேஷம் மற்றும் காஷ்டை என்பதான வடிவங்களில் மாறும்படிச் செய்கிறான். ஆகவே, காலமானது லீலைக்கான கருவியாக உள்ளது என்றாகிறது. காலத்தை லீலைக்குக் கருவியாகக் கூறுவதால், காலத்தின் மாறுதல்களால் ஏற்படுகின்ற மாற்றம் என்பதாகக் கூறப்படும் லீலாவியூதியில், காலத்தின்

உபயோகமானது, மஹாபாரதம் - ந காலஸ் தத்ர வை ப்ரபு: - பரமபதத்தில் காலம் உபயோகப்படுவதில்லை - என்பதற்கு ஏற்ப, பரமபதத்தில் இதன் மூலம் உபயோகம் இல்லை என்பதால் கூறப்பட்டதாகிறது.

வ்யாக்யானம் – அநந்தரம், ஏவம்பூதமான காலதத்வம் ஈச்வரனுக்கு அப்ருதக் ஸித்த விசேஷணமாயிருக்கும்படியை அருளிச்செய்கிறார், (சரீர பூதமாயிருக்கும்) என்று. “பரஸ்ய ப்ரஹ்மணோ ரூபம் புருஷ: பரமம் த்விஜ, வ்யக்தாவ்யக்தே ததைவாந்யே ரூபே காலஸ் ததா பரம்”, “ப்ரதாந புருஷா வ்யக்த காலாஸ்து ப்ரவிபாகச:, ரூபாணி ஸ்திதி ஸர்காந்த வ்யக்தி ஸத்பாவ ஹேதவ:”, “விஷ்ணோ: ஸ்வரூபாத் பரதோதிதே த்வே ரூபே ப்ரதாநம் புருஷ்ச விப்ர, தஸ்யைவதேந்யேந த்ருதே வியுக்தே ரூபாந்தரம் தத் த்விஜ காலஸம்ஜ்ஞம்” என்னக்கடவதிறே. ஒரு சேதநனோடு ஒரு த்ரவ்யத்துக்குண்டான ப்ருதக்ஸித்த்யநர்ஹ ஆதார ஆதேய பாவமும், நியந்த்ரு நியாம்ய பாவமும், சேஷசேஷி பாவமும் ஓரொன்றே சரீரலக்ஷணமாயிறே இருப்பது. கால ஸம்ஜ்ஞக அசித் த்ரவ்யத்துக்கு ஏதத் ஸம்பந்த த்ரயமும் ஈச்வரனோடே உண்டாகையாலே, இது அவனுக்கு சரீரமாயிருக்குமென்றதாயிற்று.

விளக்கம் – அடுத்து, இப்படியாக உள்ள காலதத்வமானது ஈச்வரனை விட்டு அகலாதபடி உள்ள சேர்க்கையை அருளிச்செய்கிறார். ஸ்ரீவிபு. (1-2-17) - பரஸ்ய ப்ரஹ்மணோ ரூபம் புருஷ: பரமம் த்விஜ, வ்யக்தாவ்யக்தே ததைவாந்யே ரூபே காலஸ் ததா பரம் - மிகவும் உயர்ந்த ப்ரஹ்மத்தின் சரீரமாக ஆத்மா உள்ளான்; ப்ரக்ருதியும் சரீரமாக உள்ளது; காலமும் சரீரமாக உள்ளது - என்றும், ஸ்ரீவிபு. (1-2-19) - ப்ரதாந புருஷா வ்யக்த காலாஸ்து ப்ரவிபாகச:, ரூபாணி ஸ்திதி ஸர்காந்த வ்யக்தி ஸத்பாவ ஹேதவ: - ப்ரதானம், புருஷனாகிய ஆத்மா, வ்யக்தம், காலம் போன்ற அனைத்தும் ப்ரஹ்மத்தின் சரீரங்கள்; இவை மாறுபாடுகளை அடைவிக்கும் தன்மை, இன்பம் அளிக்கவல்ல தன்மை, இருப்பு, தோற்றம், அழிவு, வெளிப்படும் தன்மை ஆகியவற்றுக்குக் காரணங்களாக உள்ளன - என்றும், ஸ்ரீவிபு. (1-2-26) - விஷ்ணோ: ஸ்வரூபாத் பரதோதிதே த்வே ரூபே ப்ரதாநம் புருஷ்ச விப்ர, தஸ்யைவதேந்யேந த்ருதே வியுக்தே ரூபாந்தரம் தத் த்விஜ காலஸம்ஜ்ஞம் - அனைத்தையும் விட உயர்ந்த மஹாவிஷ்ணுவின்

திருமேனியிலிருந்து ப்ரதானம் மற்றும் புருஷன் ஆகிய இரண்டும் தோன்றின; இவை ஸ்ருஷ்டிக்கு ஏற்றபடி உள்ளது போன்று, அவனுடைய சரீரத்தில் உள்ள மற்றொன்று, காலம் என்பதாகும் – என்றும் கூறப்பட்டது. ஒரு சேதனனுடன் ஒரு பொருளுக்கு ஏற்படுகின்ற பிரிவு என்பது இன்றி, “தாங்கும் தன்மை, தாங்கப்படும் தன்மை, ஏவும் தன்மை, ஏவப்படும் தன்மை, எஜமானன், அடிமை” ஆகியவற்றில் ஒவ்வொன்றும், சரீரத்தின் அடையாளமாகவே உள்ளன. காலம் என்பதான இந்த அறிவற்ற வஸ்துவிற்கும், மேலே கூறப்பட்ட மூன்றுவிதமான ஸம்பந்தமும் ஈச்வரனுடன் உள்ளது என்பதால், காலம் என்பதும் அவனுடைய சரீரமே என்றாகிறது.

வ்யாக்யானம் – இப்படி, ப்ரக்ருத்யாதி பரிணாம ஸஹகாரியான காலம், ஈச்வரனுக்கு சரீரமாயிருக்கும் என்கையாலே, ஸஹகாரிகாரணமும் ஈச்வரனே என்னுமதுக்கு விரோதமில்லை. ஆக, ஸத்வசூந்யமாகிறது இன்னதென்றும், அது செய்யும் கார்யமும், அதுக்குறுப்பான அதினுடைய பரிணாமமும், அதினுடைய அநாதிநிதந்தவமும், அதுதான் ஈச்வரனுக்கு இன்னதுக்கு பரிசுரமாயிருக்குமென்றும், அதுதான் அவனுக்கு சரீரமாயிருக்குமென்றும் சொல்லி நின்றது.

விளக்கம் - இவ்விதம், ப்ரக்ருதி முதலான தத்வங்கள் மாற்றம் அடையக் காரணமாக உள்ள காலமானது, ஈச்வரனுக்குச் சரீரமாக உள்ளது என்பதால், துணைக் காரணமும் ஈச்வரனே ஆகிறான் என்று கூறுவதில் எந்த முரண்பாடும் இல்லை. ஆக, ஸத்வசூந்யம் என்றால் என்ன என்பதும், அது செய்கின்ற செயல்பாடுகள், அதற்கு அவசியமாக உள்ள அதன் மாற்றங்கள், அதனுடைய புராதானத்தன்மை, அது ஈச்வரனுக்கு இந்த இந்த விஷயங்களில் கருவியாக உள்ள தன்மை மற்றும் அது ஈச்வரனுக்குச் சரீரமாக உள்ள தன்மை ஆகிய பலவும் கூறப்பட்டதாகிறது.

ஸ்வாமி மணவாளமாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி பிள்ளைலோகாசார்யர் திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:
ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த
முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்
மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்
(பகுதி – 320)

4-9-10 கண்டு கேட்டுற்று மோந்து உண்டுழலுமைங்கருவி
கண்டவின்பம் தெரிவரிய வளவில்லாச் சிற்றின்பம்
ஒண்டொடியாள் திருமகளும் நீயுமே நிலா நிற்பக்
கண்ட சதிர் கண்டொழிந்தேன் அடைந்தேனுன் திருவடியே

பொருள் - ரூப குணத்தைக் காண்பது, சப்த குணத்தைக் கேட்பது, ஸ்பர்ச குணத்தைக் கிட்டுவது, மண குணத்தை முகர்வது மற்றும் சுவை குணத்தை உண்பது என இப்படியாக மற்ற விஷயங்களைத் தேடி அலைந்தபடி உள்ள ஐந்து இந்திரியங்களால் அளவிட்டு அனுபவிக்கப்பட்ட செல்வம் போன்ற சுகமும்; இந்த இந்திரியங்கள் மூலம் அறிந்து கொண்டு அனுபவிக்க இயலாததும், அளவிட இயலாததும், பகவத் அனுபவத்தை நோக்கும்போது அற்பமானதும் ஆகிய ஆத்ம அனுபவ சுகமும்; ஒருநாளும் கழலாத மேன்மையான கைவளையல்கள் அணிந்தவளும், அனைத்து ஸம்பத்துக்களையும் தொகுத்த வடிவமாக உள்ளதால் “திரு” என்று கூறப்படுபவளும், பெண்களில் உத்தமியும் ஆகிய பெரியபிராட்டியாரும் புருஷர்களில் உத்தமனாகிய நீயும், ஒன்றாகத் திரண்டு நிற்கும்படியாக நீ ஏற்படுத்திய வாய்ப்பைக் கண்டு நான், செல்வம் மற்றும் ஆத்ம அனுபவம் ஆகியவற்றை விலக்கினேன். அனைத்து பதார்த்தங்களும் உனக்குள் அடங்கும்படியாக, மஹாலக்ஷ்மியின் பதியாகிய உனது திருவடிகளை அடைந்தேன்.

அவதாரிகை - கீழிற்பாட்டில், “விடுத்து” என்றும், “கூட்டினை” என்றும் ப்ரஸ்துதமான பேற்றை, “பிரீத்யதிசயத்தாலே விட்டது இது, பற்றினது இது” என்று வ்யக்தமாக அருளிச் செய்கிறார்.

விளக்கம் - கடந்த பாசுரத்தில், “விடுத்து, கூட்டினை” என்று கூறப்பட்ட பேறு குறித்து, இந்தப் பாசுரத்தில், “பிரீதியின் மிகுதி காரணமாக விட்டது இது, பற்றியது இது” என்று விளக்கமாக அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (கண்டு இத்யாதி) காட்சிக்குக் கருவியாயிருக்கும் கண், கேட்கைக்கு கருவியாயிருக்கும் செவி, ஸ்பர்சித்தறிக்கைக்குக் கருவியாயிருக்கும் த்வகிந்த்ரியம், கந்த க்ரஹணத்துக்குக் கருவியாயிருக்கும் க்ராணேந்த்ரியம், ரஸநை ரஸாநுபவத்துக்கு கருவியாயிருக்கும். கண்டு, கேட்டு, உற்று, மோந்து, உண்டு இப்படி இதுவே யாத்ரையாய்ப் போருகைக்கு ஸாமக்ரியாயிருக்குமிநே சக்ஷுராதி கரணங்கள். (ஐங்கருவி கண்டவிற்பம்) உழக்காலே யளக்குமாபோலே பரிச்சிந்த வஸ்து க்ராஹகமான இந்த்ரியங்களாலே அநுபவிக்கப்பட்ட ஐஹிகஸுகம். ஆத்மாவுக்கு நித்யதர்மமாய் ஜ்ஞாநம், அதுதான் ஸங்குசிதமாயிருக்கக்கடவது; கர்மநிபந்தநமாக ஸங்குசிதமாய், மநஸ்ஸடியாகப் புறப்பட்டு, பாஹ்யேந்த்ரியத்வாரா விஷயங்களை க்ரஹிக்கக் கடவதாயினே இருப்பது. (தெரிவரிய வளவில்லாச் சிற்றிற்பம்) இவ்வருகிலநுபவத்தைப் பற்றத் தான் தெரிவரியதாய் துர்ஜ்ஞேயமாய், அளவிறந்து அவ்வருகில் பகவதநுபவத்தைப் பற்றத் தான் அளவிலியாய், அணுவான ஆத்மவஸ்துவைப் பற்ற வருகிற போகமாகையாலே ஸ்வரூபத்: பரிச்சிந்தமாயிருக்கிற ஆத்மாநுபவஸுகம். இவற்றை (ஒழிந்தேன்) விட்டேன். (சிற்றிற்பம்) அந்தமில் பேரின்பத்துக்கு எதிர்த்தட்டானதிறே.

விளக்கம் - (கண்டு இத்யாதி) - காண்பதற்கு உதவியாக உள்ளது கண், கேட்பதற்கு உதவியாக உள்ளது காது, தீண்டுதலை அறிவதற்கு உதவியாக உள்ளது தோல், மணத்தை அறிய உதவியாக உள்ளது மூக்கு, சுவையை அறிவதற்கு உதவியாக உள்ளது நாக்கு. காணுதல், கேட்டல், தீண்டுதலை அறிதல், முகர்தல் மற்றும்

சுவைத்தல் என்பதாக உள்ள இந்தச் செயல்களைச் செய்தபடி இருப்பதற்கு உதவியாக கண் முதலான உறுப்புகள் உள்ளன அல்லவோ? (ஐங்கருவி கண்ட இன்பம்) – உழக்கு கொண்டு அளந்து எடுக்க இயல்வது போன்று, அளவுடன் கூடிய பொருள்களை அறியவல்ல இந்திரியங்களால் அனுபவிக்கப்படும் இந்த லோகத்தில் உள்ள சுகம். ஞானமானது, ஆத்மாவிற்கு எப்போதும் உள்ள பண்பாகவே இருக்கிறது. ஆனால் அத்தகைய ஞானமானது, ஸம்ஸார நிலையில் சுருங்கியே உள்ளது. கர்மங்கள் காரணமாகச் சுருங்கிய நிலையில் உள்ள ஞானமானது, மனம் மூலமாகப் புறப்பட்டு, வெளி இந்திரியங்கள் மூலமாக உலக விஷயங்களை அறிவதாக உள்ளது. (தெரிவரிய அளவில்லாச் சிற்றின்பம்) - இந்த உலக அனுபவங்களுடன் ஒப்பு நோக்கும்போது, தான் அறிவதற்கு மிகவும் அரியதாக உள்ளது; பகவத் அனுபவத்துடன் ஒப்பு நோக்கும்போது, தான் மிகவும் அற்பமானதாக உள்ளது; இப்படிப்பட்டதான அணுவாக உள்ள ஆத்மவஸ்து காரணமாக ஏற்படும் இன்பம் என்பதால், ஸ்ப்ரூபத்தில் அளவுடன் கூடியதாக உள்ள ஆத்ம அனுபவ சுகம். இவற்றை, (ஒழிந்தேன்) – விட்டேன். (சிற்றின்பம்) - எல்லையில்லாத இன்பத்திற்கு எதிர்த்தட்டாக உள்ள இன்பம்.

வ்யாக்யானம் - விட்டது இதுவாகில் பற்றிற்று எது? (ஒண்தொடியாள் இத்யாதி) பெரிய பிராட்டியாரும் நீயுமாய்ச் சேரவிருக்கிற உங்களிருவருடையவும் அபிமாநத்திலே ஒரு விபூதியாக அடங்கியிருக்கிற இருப்பைக் கண்டேன். தொடியென்பது முன்கைவளை. அதுக்கு ஒண்மையாவது, இவளைக் கைகழியாதிருக்கை. நித்யாநபாயிநியாகையாலே, முன்பு ஒருகால் கழன்று பின்பு ஸாத்மிக்க வேண்டும்படியிருப்பதில்லையிறே. “சங்கு தங்கு முன்கை நங்கை” என்னக்கடவதிறே. (திருமகளும் நீயுமே) இப்படியிருக்கிற பிராட்டியும், அவள்தானுங்கூட “இறையும் அகலகில்லேன்” என்னும்படியிருக்கிற நீயும். (நீயுமே நிலா நிற்ப) இருவருடையவும் அபிமாநத்துக்குள்ளே த்ரிபாத்விபூதியாக அடங்கிக் கிடக்கும். “நாந்யோர் வித்யதே பரம்” என்னாநிற்க, வாசல்தோறும் ஈச்வரர்களிறே இங்கு. (நிலா நிற்பக் கண்ட சதிர்) உங்களிருவருடையவும் அபிமாநத்திலே கிடக்குமதுவே யாத்ரையாம்படி நீ பார்த்து வைத்த, சதிருண்டு நேர்பாடு; “வைகுண்டே” இத்யாதிப்படியே நீ பார்த்து வைத்த வாய்ப்பு, அத்தைக் கண்டு.

விளக்கம் - விட்டது இது என்றால், எதனைப் பற்றினார் என்பதற்கு அடுத்து விடை அருளிச்செய்கிறார். (ஒண்டொடியாள் இத்யாதி) - பெரியபிராட்டியாரும் நீயுமாகச் சேர்ந்து உள்ள, உங்கள் இருவருடைய நிழலில் ஒதுங்கியுள்ள நித்யவியூதியின் இருப்பை நான் கண்டேன். தொடி என்றால், முன் கையில் உள்ள வளையல்கள். அதற்குப் பொலிவானது, இவளுடைய திருக்கரங்களை விட்டு அகலாமல் இருத்தல் ஆகும். இவள் ஸர்வேச்வரனை விட்டு எப்போதும் அகலாதவள் என்பதால், முன்பு ஒருமுறை கழன்று, பின்பு பொறுத்துக் கொள்ளவேண்டும்படியாக இருப்பதில்லை; அதாவது கழல்வதே இல்லை. ஆனால் இவளுடைய வளையல்கள் கழலாமல் இருக்குமோ என்பதற்கு ப்ரமாணம் கூறுகிறார்; திருச்சந்தவிருத்தம் (57) - சங்கு தங்கு முன்கை நங்கை - என்பது காண்க. (திருமகளும் நீயுமே) - இப்படியாக உள்ள பெரியபிராட்டியாரும், அவள் திருவாய்மொழி (6-10-10) - இறையும் அகலகில்லேன் - என்னும்படியாக உள்ள நீயும். (நீயுமே நிலா நிற்ப) - உங்கள் இருவருடைய நிழலில் மூன்று பாதங்களாக நித்யவியூதி நிற்கும். ஆனால் லீலாவியூதியும் அடங்கியுள்ளபோது, நித்யவியூதியை மட்டும் ஏன் கூறினார் என்பதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். ஸ்ரீவிபு (1-8-35) - ந அந்யோர் வித்யதே பரம் - இவர்கள் தவிர வேறு வஸ்து ஏதும் அறியப்படுவது இல்லை - என்றுள்ளபோது, வாசல்தோறும் இங்கு ஈச்வரர்கள் அல்லவோ நிறைந்துள்ளனர்? அதாவது “நானே ஈச்வரன்” என்பதாக இங்கு நின்று, மற்றவர்கள் அவனுக்கு வசப்படுவதை இவர்கள் ஏற்கமாட்டார்கள்; ஆனால் அங்கு அவனுக்கு வசப்படுவதை ஏற்பதால், இவ்விதம் சிறப்பித்துக் கூறுகிறார் என்று கருத்து. (நிலா நிற்பக் கண்ட சதிர்) - உங்கள் இருவருடைய நிழலில் ஒதுங்கிக் கிடப்பதே வாழ்க்கை என்றாகும் படியாக நீ செய்து வைத்த நிலை உள்ளது. “வைகுண்டே - ஸ்ரீவைகுண்டத்தில் உள்ளான்” என்பதற்கு ஏற்ப, நீ ஏற்படுத்தி வைத்த ஒரு வாய்ப்பு. அதனைக் கண்டு.

வ்யாக்யானம் - (உன் திருவடியே அடைந்தேன்) “அந்நித்யஸூரிகளோடே ஒரு கோவையாய் உன் திருவடிகளிலே அடிமை செய்யவேணும்” என்று உன் திருவடிகளைக் கிட்டினேன். இது நான் உற்றது, கீழ்ச்சொன்னவை நான் விட்டது. “ஒண்டொடியாள் திருமகளும் நீயுமே”யென்னும் காட்டில் நித்யவியூதி யோகத்தைச் சொல்லிற்றாமோ என்னில், “அடியார்கள் குழாங்களை உடன் கூடுவது என்று

கொலோ” என்று இவர் சொல்லுகையாலும், “பக்தைர்ப்பாகவதைஸ்ஸஹ” என்று ப்ரமாணாந்தரங்கள் உண்டாகையாலும். இனித்தான் “நிற்பனவும் திரிவனவும் நீயே மற்றொரு பொருளுமின்றி” என்று வைத்து “கொடுவுலகங் காட்டேல்” என்றவோபாதி, அவர்களிருவருமே என்றவிடத்தில், அவர்களபிமாநத்திலே அடங்கிக் கிடப்பதொரு விபூதியுண்டாகச் சொல்லத் தட்டில்லையிறே. அதுதான் இதுவானாலோ? என்னில்; அஸாதாரண விக்ரஹத்தோடே, “பவாம்ஸ்து ஸஹ வைதேஹ்யா” என்கிறபடியே, தானும் பிராட்டியுமாக இருந்து “க்ரியதாம்” என்று சொல்லுகிறபடியே, இளையபெருமானை அடிமை கொண்டாற்போலே, இவரை அடிமை கொள்ளுவதொரு தேசவிசேஷத்திலேயா யிருக்குமிறே.

விளக்கம் - (உன் திருவடியே அடைந்தேன்) - “அப்படிப்பட்ட நித்யஸூரிகளுடன் ஒருவராக நின்று உனது திருவடிகளில் கைங்கர்யம் செய்யவேண்டும்” என்று நினைத்து உனது திருவடிகளை அடைந்தேன். இது நான் ஏற்றுக்கொண்டதாகும்; நான் விட்டதை கீழே உரைத்தேன். ஆனால், “ஒண்தொடியாள் திருமகளும் நீயும்” என்று கூறியதன் மூலம், “நித்யவிபூதியில் நித்யஸூரிகளுடன் சேர்ந்து இருத்தல்” என்பது கூறப்பட்டதாகுமோ என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். திருவாய்மொழி (2-3-10) - அடியார்கள் குழாங்களை உடன் கூடுவது என்று கொலோ - என்று இவர் கூறுவதாலும், பக்தை: பாகவதை: ஸஹ - பக்தர்களுடன் பாகவதர்களுடனும் சேர்ந்து - என்று ப்ரமாணங்கள் உள்ளதாலும் ஆகும். திருவாய்மொழி (4-9-7) - நிற்பனவும் திரிவனவும் நீயே மற்றொரு பொருளுமின்றி - என்று உரைத்தது போன்று, “அவர்கள்” என்று கூறப்பட்டபோது, அவர்கள் நிழலில் ஒதுங்கிக் கிடக்கும் ஒரு உலகம் என்று கூறுவதில் எந்தத் தோஷமும் இல்லை. ஆனால் அந்த உலகம் இந்த உலகம் ஆனாலோ என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். தனக்கே உரித்தான திருமேனியுடன், அயோத்யாகாண்டம் (31-25) - பவாம்ஸ்து ஸஹ வைதேஹ்யா - நீயும் சீதையுமாய் நின்று - என்பதற்கு ஏற்ப, தானும் பிராட்டியுமாக நின்று, “க்ரியதாம் - இதனைச் செய்க” என்று லக்ஷ்மணனை அடிமையாக்கிக் கொண்டது போன்று, நம்மாழ்வாரை அடிமையாக்கிக் கொள்வதும் ஒரு சிறப்பான இடத்திலே என்றாகும் அல்லவோ?

4-9-11 திருவடியை நாரணனைக் கேசவனைப் பரஞ்சுடரைத்
திருவடி சேர்வது கருதிச் செழுங்குருகூர்ச் சடகோபன்
திருவடி மேலுரைத்த தமிழ் ஆயிரத்துளிப்பத்தும்
திருவடியேயடைவிக்கும் திருவடி சேர்ந்தொன்றுமினே

பொருள் - அனைத்திற்கும் எஜமானனாகவும், அனைவருக்கும் அந்தராத்மாவாக உள்ள தன்மை கொண்டவனும், அடியார்களுடைய விரோதிகளைக் கேசியை அழித்தது போன்று அழிப்பவனும், எப்போதும் தேஜஸ் நிரம்பியபடி உள்ளவனும் ஆகிய க்ருஷ்ணனை உத்தேசித்து; அவனுடைய திருவடிகளைப் பற்றவேண்டும் என்று எப்போதும் சிந்தித்தபடி உள்ளவரும், எல்லையற்ற இனிமை கொண்ட ஆழ்வார்திருநகரியின் தலைவராக உள்ளவரும் ஆகிய நம்மாழ்வார், அவனுடைய திருவடிகள் மீது அருளிச்செய்த ஆயிரம் தமிழ் பாசுரங்களில் இந்த பத்துப்பாசுரங்கள், அவனுடைய திருவடிகளை அடையச் செய்யும். நீங்களும் அத்தகைய திருவடிகளை அடைந்து, அவனுக்குக் கைங்கர்யம் செய்ய முயல்வீர்களாக.

அவதாரிகை - நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழி அப்யஸித்தாரை இதுதானே அவன் திருவடிகளிலே சேர்க்கும் என்கிறார்.

விளக்கம் - இறுதியாக, “இந்தத் திருவாய்மொழியைக் கற்பவர்களை, இந்தத் திருவாய்மொழியே அவனுடைய திருவடிகளில் கொண்டு சேர்க்கும்”, என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - புறம்புண்டான ருசியைப் போக்கித் தன் பக்கலிலே ருசியைப் பிறப்பித்த உபகாரத்தை அநுஸந்தித்து ஏத்துகிறார். (திருவடியை) ஸர்வஸ்வாமியாயுள்ளவனை. (நாரணனை) கேவலம் ஸ்வாமித்வமேயன்றிக்கே, இவை “அல்லோம்” என்றவன்றும் தான் விடமாட்டாதபடி வத்ஸலனாயுள்ளவனை. (கேசவனை) வத்ஸலனாய்க் கடக்க இருக்கையன்றிக்கே, இவற்றோடே ஸஜாதீயனாய் வந்து அவதரித்து, அவர்கள் விரோதிகளைப் போக்கும்வனை. (பரஞ்சுடரை) இப்படி அவதரித்து நின்றவிடத்திலே உண்டான மநுஷ்யத்வே பரத்வத்தைச் சொன்னபடி. (திருவடி சேர்வது கருதி) அவன் திருவடிகளைக்

கிட்டினோமாகவேணுமென்னும் மனோரதத்தையுடையராய். அடியே பிடித்து மனோரதம் இதுவேயிறே, “துயரறு சுடரடி தொழுதெழு” என்று.

விளக்கம் - மற்ற விஷயங்கள் மீது, கொண்டிருந்த ஈடுபாடுகள் அனைத்தையும் விலக்கி, தன் மீது மட்டுமே ஈடுபாடு கொள்ளும்படியாக ருசியை ஏற்படுத்திய உதவியை எண்ணித் துதிக்கிறார். (திருவடியை) - அனைத்திற்கும் எஜமானனாக உள்ளவனை. (நாரணனை) - வெறும் எஜமானத்தன்மை மட்டுமே அல்லாமல், இந்த உலகில் உள்ள உயிர்கள், “நாங்கள் சேரமாட்டோம்” என நின்றாலும், தான் அவற்றை விட இயலாத வாத்ஸல்யம் கொண்டவனை. (சேசவனை) - வாத்ஸல்யம் கொண்ட அவனை விட இயலாதபடி உள்ளபோதிலும், இவற்றுடன் ஒன்றாக வந்து அவதரித்து, இவர்களுடைய விரோதிகளைப் போக்கியவனை. (பரஞ்சுடரை) - இவ்விதம் மனிதனாக வந்து அவதரித்தது போன்று நின்றாலும், வெளிப்படும் பரத்வத்தைக் கூறினார். (திருவடி சேர்வது கருதி) - அவனுடைய திருவடிகளை அடைந்தே தீரவேண்டும் என்னும்படியான எண்ணத்தை எப்போது கொண்டவராக. திருவாய்மொழி (1-1-1) – துயர் அறு சுடர் அடி தொழுது எழு – என்று, முதல் திருவாய்மொழி தொடங்கி தொடர்கின்ற எண்ணம் இதுவே அல்லவோ?

வ்யாக்யானம் - (செழுங்குருகூர்ச் சடகோபன்) அவ்வூரில் பிறப்பாயிற்று இவர்க்கு இந்த ப்ராவண்யத்துக்கு அடி; திருவயோத்யையில் மண்பாடுதானே ராமபக்தியை பிறப்பிக்குமாபோலே. (திருவடி மேலுரைத்த இத்யாதி) அவன் திருவடிகளில் சொன்ன தமிழாயிரத்திலும் வைத்துக் கொண்டு, இந்தப் பத்தும் அவன் திருவடிகள் சென்று அடைவிக்கும்; நீங்களும் அதுக்கு உறுப்பாகத் திருவடிகளிலே சென்று கிட்டுங்கோள். அவன் திருவடிகளிலே கிட்டக்கொள்ள, அடிசிற்பானைபோலே, உங்களுக்குமாயிராதே அவன் திருவடிகளில் நித்ய கைங்கர்யத்திலே அந்வயிக்கப் பாருங்கோள். “ஸாயுஜ்யம் ப்ரதிபந்நாயே” என்றும், “யேந யேந தாதா கச்சதி தேந தேந ஸஹ கச்சதி” என்றும் சொல்லுகிறபடியே, இளையபெருமானைப் பிரியாதே நின்று அவன் நினைவுக்கீடாக அடிமை செய்யப்பாருங்கோள். இப்படி அடிமை செய்வார்க்கு, இவர் விட்டவையும் விட்டுப் பற்றிற்றும் பற்ற வேணுமோ என்னில், இவர் அருளிச்செய்த இந்தத் திருவாய்மொழியை அநுஸந்திக்கவே, தன்னடையே

சப்தாதிகளில் விரக்தியையும் பிறப்பித்து, அவன் திருவடிகளிலே சேரவிடும் இதுதானே.

விளக்கம் - (செழுங்குருகூர்ச் சடகோபன்) - அயோத்தியில் பிறத்தல் என்பது இராமபக்தியை ஏற்படுத்தும் என்பது போன்று, ஆழ்வார்திருநகரியில் பிறந்த காரணத்தால் இந்த ஈடுபாடு இவருக்கு ஏற்பட்டது. (திருவடி மேலுரைத்த இத்யாதி) - அவன் திருவடி குறித்து உரைத்த ஆயிரம் தமிழ் பாசுரங்களில் , இந்தப் பத்துப் பாசுரங்கள் அவனுடைய திருவடிகளை அடையும்படியுச் செய்யும். நீங்களும் அதற்கு ஏற்றபடி அவனுடைய திருவடிகளை அடைவீர்களாக. அவனுடைய திருவடிகளை அடைந்த பின்னர், அடிசில் பாளை போன்று உங்களுக்காக இருக்காமல், அவனுடைய திருவடிகளில் நித்ய கைங்கர்யம் செய்தபடி இருப்பீர்களாக. ஸாயுஜ்யம் ப்ரதிபந்நாயே - ஒப்புமையை அடைந்தவர்களாக - என்றும், யேந யேந தாதா கச்சதி தேந தேந ஸஹ கச்சதி - பகவான் எந்த எந்த வழிகளில் செல்கிறானோ அதே வழிகளில் ஆத்மாவும் செல்கிறது - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, லக்ஷ்மணனைப் போன்று அவனை விட்டுப் பிரியாமல் நின்று, அவன் நினைவிற்கு ஏற்றபடி கைங்கர்யம் செய்ய முயலுங்கள். ஆனால் இவ்விதம் கைங்கர்யம் செய்பவர்களுக்கு, இவர் விட்டவை மற்றும் விட்டுப் பற்றியவை ஆகியவற்றைக் கைக்கொள்ள வேண்டுமோ? இந்தக் கேள்விக்கு அடுத்து விடை அருளிச்செய்கிறார். இவர் அருளிச்செய்த இந்தத் திருவாய்மொழியை எண்ணியபடி உள்ளபோது, இதுவே சப்தம் முதலான புலன் விஷயங்களின் மீது விரக்தியை ஏற்படுத்தி, அவன் திருவடிகளிலும் சேர்த்து விடும்.

திருவாய்மொழி நான்காம் பத்து ஒன்பதாம் திருவாய்மொழி

ஸம்பூர்ணம்

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி ஆளவந்தார் அருளிச் செய்த

ஸ்தோத்ர ரத்னம்

இதற்கு ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை

அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்

(பகுதி - 35)

11. ஸ்வாபாவிக அநவதிக அதிசய ஈசித்ருத்வம்

நாராயண த்வயி நம்ருஷ்யதி வைதிக: க:

ப்ரஹ்மா சிவ: சதமக: பரம: ஸ்வராட் இதி

ஏதே அபி யஸ்ய மஹிம அர்ணவ விப்ருஷ: தே

பொருள் - நாராயணனே! நான்முகன், சிவன், இந்த்ரன் ஆகியவர்களைக் காட்டிலும் உயர்ந்தவனாகிய முக்தாத்மா என்று கூறப்படும் அனைவரும், உன்னுடைய பெருமைக்கடலின் ஒரு துளியாக மட்டுமே உள்ளனர். இப்படிப்பட்ட உன்னிடம் இயல்பாகவே உள்ளதும், எல்லையற்ற மேன்மை கொண்டதும் ஆகிய எஜமானத்தன்மையை எந்த ஒரு வைதிகன் ஏற்காமல் இருப்பான்?

அவதாரிகை - இத்தால் பரத்வ லக்ஷணம் சொல்லுகிறது. கீழ் கதிஸாமாந்ய ந்யாயத்தாலே, நாராயணனே ஸர்வஸ்மாத்த்பரன் என்றது. இதில், விசேஷ வாசியான சிவ சம்பவாதி வாக்யங்களாலும் ப்ரதிபாதிக்கப்படுகிறான் நாராயணனே என்று ஸர்வ வேதாந்த வ்யாக்யானமாய், அநந்யபரமான நாராயணானுவாக ஸித்தமான பகவத் பரத்வத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

விளக்கம் - இந்த ச்லோகம் மூலம் உயர்ந்த வஸ்துவின் அடையாளம் கூறப்படுகிறது. மேலே உள்ள ச்லோகத்தில், அனைத்து சொற்களாலும் நாராயணனே கூறப்படுகிறான் என்பதன் மூலம், நாராயணனே அனைத்திற்கும்

உயர்ந்த ஆத்மாவாக உள்ளான் என்பது கூறப்பட்டது. இந்த ச்லோகத்தில், அனைத்து சொற்களிலும் சிறப்பாக உள்ளதாலும், சிவன், சம்பு போன்றவற்றின் மூலம் நாராயணனே உணர்த்தப்படுகிறான் என்று, அனைத்து வேதாந்த வாக்கியங்களுக்கும் வ்யாக்யானமாக உள்ளதும், வேறு எந்த ஒன்றும் இதனைக் காட்டிலும் உயர்ந்தது அல்ல எனக் கூறப்படுவதும் ஆகிய நாராயண அனுவாகத்தில் வெளிப்படுகின்ற, பகவானுடைய பரத்வம் குறித்து அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் – “ஸ்வாபாவிக” சப்தத்தாலே, கர்மோபாதிகமாய், அத்தாலே அநித்யமாய், துக்கமிசரமான ப்ரஹ்மாதிகள் ஐச்வர்யத்தை வ்யாவர்த்திக்கிறது. “அநவதிகாதிசய” சப்தத்தாலே, நித்யரையும் முக்தரையும் வ்யாவர்த்திக்கிறது. “ஸஸ்வராட் பவதி” என்றும், “ஸத்யகாம: ஸத்யஸங்கல்ப:” என்றும் நித்யமுக்த விஷயமான ஐச்வர்யங்களும் பகவதாயத்தமாய், ஸாவதிகங்களுமாயிருக்கையாலே. “ஈசித்ருத்வம்” என்கிற அஸாதாரண ஸ்வரூப நிர்தேசத்தாலே, “நிர்விசேஷ சிந்மாத்ரம் வஸ்து” என்ற பௌத்தகந்திகளான வேதாந்திகளை வ்யாவர்த்திக்கிறது.

விளக்கம் - “ஸ்வாபாவிக - இயல்பாகவே” என்பதன் மூலம், கர்மத்தால் ஓர் எல்லைக்கு உட்படுத்தப்பட்டதும், இதன் விளைவாக நித்யம் அற்றதாக உள்ளதும், துக்கத்துடன் கலந்துள்ளதும் ஆகிய நான்முகன் முதலானவர்களுடைய ஆளுமைத்தன்மை வேறுபடுத்தப்படுகிறது. “அநவதிகாதிசய - எல்லையற்றது” என்பதன் மூலம், நித்யர்களும் முக்தர்களும் வேறுபடுத்தப்பட்டனர். சாந். (7-25-2) – ஸ ஸ்வராட் பவதி – முக்தாத்மா தனது விருப்பத்திற்கு ஏற்ப, கர்மத்திற்கு வசப்படாதவனாக உள்ளான் - என்றும், சாந். (8-7-1) – ஸத்யகாம: ஸத்யஸங்கல்ப: - வீணாகாத விருப்பம் மற்றும் தடையில்லாத ஸங்கல்பம் கொண்டவன் – என்றும் உள்ள வாக்கியங்கள் மூலம், நித்யர்கள் மற்றும் முக்தர்கள் விஷயமாக உள்ள ஐச்வர்யங்கள் அனைத்தும் பகவானுடைய உடைமையாகவே உள்ளன என்பதும், அவை அழிவுடன் கூடியது என்பதும் கூறப்பட்டதால் ஆகும். “ஈசித்ருத்வம் – ஆளும் தன்மை” என்பதான, “அவனுக்கே உரிய ஸ்வரூபம்” என்ற உறுதியால், “நிர்விசேஷ சிந்மாத்ர வஸ்து” என்று ப்ரஹ்மத்தைக் கூறுபவர்களும்,

பௌத்தர்களைத் தழுவி உள்ளவர்களும் ஆகிய சில வேதாந்திகள் வேறுபடுத்தப்படுகிறார்கள்.

வ்யாக்யானம் - (நாராயண) ஸத் ப்ரஹ்மதி ஸாமாந்ய வாசி சப்தங்களையும், விசேஷ வாசியான சிவ சம்ப்வாதி சப்தங்களையும், நாராயணன் பக்கலிலே வ்யவஸ்தாபிக்கிற நாராயணானுவாகம், சொல்லுகிற இவ்வர்த்தத்தில் ப்ரமாணம் என்று ப்ரத்யபிஜ்ஞை பண்ணப்படுகிறது. (த்வயி) ஸர்வ வேதாந்தங்களிலும் ஸர்வாதிகளாக ப்ரதிபாதிக்கப்படுகிறவனாய், இவ்வாத்மாவுக்கு வகுத்தவனான உன் பக்கலிலே. (ந ம்ருஷ்யதி) உக்தமான ஐச்வர்யத்தைப் பொறாதேயொழிகிறவன். (வைதிக: க:) அப்ராஹ்மண இத்யர்த்த:; “யோ விஷ்ணும் ஸததம் த்வேஷ்டி”, “விஷ்ணுபக்தி விஹீநோ யஸ் ஸர்வசாஸ்த்ரார்த்தவேத்யபி | ப்ராஹ்மண்யம் தஸ்ய ந பவேத் தஸ்யோத்பத்திர் நிருப்யதாம்” இத்யாதி.

விளக்கம் - (நாராயண) - “ஸத், ப்ரஹ்மம்” என்பதான பொதுப்பெயர்களையும், சிறப்புப் பெயர்களாகிய சிவன் மற்றும் சம்பு போன்றவற்றையும், “நாராயணன்” என்பதுடன் இணைத்தே கூறும் நாராயண அனுவாகம் என்பதே, இங்கு கூறப்படும் இந்தக் கருத்துக்களுக்கான ப்ரமாணம் ஆகும் என்று உறுதி செய்யப்படுகிறது. (த்வயி) - அனைத்து வேதாந்தங்களிலும், அனைத்தையும் நியமிப்பவனாகக் கூறப்படுபவனும், இந்த ஆத்மாவிற்கு ஏற்றவர்களாக உள்ளவனும் ஆகிய உன்னிடம். (ந ம்ருஷ்யதி) - மேலே கூறப்பட்ட ஐச்வர்யம் உள்ளதைப் பொறுத்துக் கொள்ள இயலாதவன். (வைதிக: க:) - அந்தணன் அல்லன் என்று கருத்து. இதற்கான ப்ரமாணங்களைக் கூறுகிறார். ப்ரஹ்மாண்ட புராணம் - யோ விஷ்ணும் ஸததம் த்வேஷ்டி - யார் ஒருவன் விஷ்ணுவைத் தூஷிக்கிறானோ அவன் சண்டாளனுக்குப் பிறந்தவன் என அறியலாம் - என்றும், பாத்மபுராணம் - விஷ்ணுபக்தி விஹீநோ யஸ் ஸர்வசாஸ்த்ரார்த்தவேத்யபி | ப்ராஹ்மண்யம் தஸ்ய ந பவேத் தஸ்யோத்பத்திர் நிருப்யதாம் - அனைத்து சாஸ்த்ரங்களையும் நன்கு அறிந்தவனாக உள்ளபோதிலும், விஷ்ணுவிடம் பக்தி இல்லாதவனுக்கு, அந்தணத்தன்மை கிடையாது; அவனது பிறப்பை நிருபிக்க இயலும் - என்றும் கூறப்பட்டது.

வ்யாக்யானம் - “ஹிரண்யகர்ப்பஸ் ஸமவர்த்ததாக்ரே பூதஸ்ய ஜாத: பதிரேக ஆஸீத்”, “ந கிரிந்த்ர த்வதுத்தர:”, “ஏகோ ஹி ருத்ரோ ந த்விதீயாய தஸ்து:” இத்யாதிகளிலே, ப்ரஹ்மருத்ராதிகளுக்கு ஸர்வேச்வரத்வம் ஓதா நிற்க, சிவசம்ப்வாதி சப்தம் நாராயணனை ப்ரதிபாதிக்கிறதென்? என்று, இப்ரமாணங்களளவில் அபர்யவஸித்தவன் வைதிகனல்லன் என்று சேஷபித்தபடி எங்ஙனே? என்னில்: “ஸ ப்ரஹ்மா ஸ சிவஸ் ஸேந்த்ர:” இத்யாதிகளிலே பரிஹரித்தது என்கிறது உத்தரார்த்தம். ப்ரஹ்ம ருத்ரர்களோடே ஸம்ப்ரதிபந்ந சேஷத்ரஜ்ஞானான இந்த்ரனையும், பாரதந்தர்யமே ஸ்வரூபமான முக்தாதம் ஸ்வரூபத்தையும், ஸமபிவ்யாஹரிக்கையாலே அவர்களுடைய அநீச்வரத்வம் ஸம்ப்ரதிபந்நமென்கிறது. (ஏதே அபி) இந்த லோகத்திலே ஈச்வர தயா ப்ரஸித்தரான இவர்களும், சேஷபூதராக ஸம்ப்ரதிபந்நரான இவர்களும். (யஸ்ய) “நாராயண பரா வேதா:” என்று ஸர்வவேதாந்த ப்ரஸித்தியை நினைக்கிறது. (மஹிமார்ணவ விப்ருஷஸ்தே) ஸர்வேச்வர மஹிமையாகிற கடலிலே ஒரு பிந்து மாத்ரம் என்று நாராயணாநுவாகந்தானே பரிஹரியாநின்றது என்கிறார். (யஸ்ய தே) என்று ச்ருதி ப்ரஸித்தியையும், தமக்கு அவ்வர்த்தத்திலுண்டான ஸாக்ஷாத்காரத்தையும் அருளிச் செய்கிறார்.

விளக்கம் – தைத்திரீய ஸம்ஹிதை (4-2-8) - ஹிரண்யகர்ப்பஸ் ஸமவர்த்ததாக்ரே பூதஸ்ய ஜாத: பதிரேக ஆஸீத் - தொடக்கத்தில், அனைத்து பூதங்களுக்கும் ஒரே பதியாக உள்ள ஹிரண்யகர்ப்பன், அனைத்து ஜீவாத்மாக்களையும் தன்னுள் கொண்டிருந்தான் - என்றும், ருக் அஷ்டகம் (3-6-19) - ந கிரிந்த்ர த்வதுத்தர: - இந்த்ரனே! உன்னைக் காட்டிலும் உயர்ந்தவன் இல்லை - என்றும், ச்வே. (3-2) - ஏகோ ஹி ருத்ரோ ந த்விதீயாய தஸ்து: - ருத்ரன் மட்டுமே, இரண்டாவதாக வேறு ஏதும் இல்லை - என்றும் உள்ள பல்வேறு வாக்கியங்களில், நான்முகன் மற்றும் ருத்ரன் ஆகியவர்களுக்கு ஸர்வேச்வரத்தன்மை கூறப்பட்டபோது, “சிவன், சம்பு” போன்ற சொற்கள் நாராயணனைக் கூறுவதாக எப்படி உரைக்கலாம்? இவ்விதமாக இந்த ப்ரமாணங்களில் கூறப்பட்ட அளவில் முடிவில்லாதபடி எண்ணுபவன் வைதிகன் அல்லன். “வைதிகன் அல்லன்” என்று எவ்விதம் கர்வத்துடன் கூறலாம் என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். தைத். நாராயணவல்லீ (11) - ஸ ப்ரஹ்மா ஸ சிவஸ் ஸேந்த்ர: - நான்முகன், சிவன், இந்த்ரன் ஆகியோரைக்

காட்டிலும் அழிவற்றனும், உயர்ந்தவனும், எஜமானனும் ஆகியவன் - போன்றவற்றில் சமாதானம் கூறப்பட்டது என்று அடுத்து உரைக்கப்படுகிறது. நான்முகன், ருத்ரன் ஆகியோருடன் இணைத்து, நன்கு அறியப்பட்ட ஜீவாத்மாவாகிய இந்த்ரனையும், பகவானுக்கு வசப்பட்ட ஸ்வரூபம் கொண்ட முக்தாத்மாக்களின் ஸ்வரூபத்தையும் கூறுவதால், அவர்களுடைய “ஈச்வரனாக இல்லாத தன்மை” என்பது, விவாதத்திற்கு அப்பாற்பட்டதாகிறது. (ஏதே அபி) - இந்த லோகத்தில் ஈச்வரனைப் போன்றே ப்ரஸித்தி பெற்ற இவர்களும், அடிமைகளாக நன்கு அறியப்பட்ட இவர்களும். (யஸ்ய) - ஸ்ரீமத்பாகவதம் (2-5-13) - நாராயண பரா வேதா: - வேதங்கள் நாராயணனைக் கூறுகின்றன - என்று அனைத்து வேதாந்தங்களிலும் வெளிப்படும் நிலையை எண்ணுகிறார். (மஹிம அர்ணவ விப்ருஷ: தே) - ஸர்வேச்வரனுடைய மஹிமை என்ற ஸமுத்ரத்தின் ஒரு துளியாக மட்டுமே அவர்கள் உள்ளனர் என்பதாக நாராயண அனுவாகம் கூறியது. “யஸ்ய தே” என்பதன் மூலம், ச்ருதியால் உணர்த்தப்படுதல் மற்றும் தனக்கு நேரடியாக அதனை அறிந்த நிலை ஆகியவற்றை அருளிச்செய்கிறார்.

ஸ்வாமி ஆளவந்தார் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்